

De pupil

Harry Mulisch

Download now

Read Online

De pupil

Harry Mulisch

De pupil Harry Mulisch

De geschiedenis van een zich van zijn schrijverschap bewust wordende jongeman, spelend in het Italië van 1945. Hoofdpersonen zijn een oude dame, de schrijver en een vulkaan. Dan volgt de onthulling van een wonderbaarlijk geheim.

De pupil Details

Date : Published February 1987 by De Bezige Bij (first published 1987)

ISBN : 9789023460985

Author : Harry Mulisch

Format : Hardcover 133 pages

Genre : Literature, Fiction, European Literature, Dutch Literature, Roman

 [Download De pupil ...pdf](#)

 [Read Online De pupil ...pdf](#)

Download and Read Free Online De pupil Harry Mulisch

From Reader Review De pupil for online ebook

Lizzie Luykx says

Zo moeiteloos en bijzonder tegelijk. Van een opbouw als boog kunnen we niet spreken - wegens een erg plots plot - maar het blijft een goed boek.

Emma says

Werkelijk een hoogtepunt in pretentie. Wel weer eens vlot geschreven.

Maria says

Het is niet moeilijk om in de achttienjarige ik-persoon Harry Mulisch zelf te herkennen. Bijvoorbeeld door typisch Mulischiaanse uitspraken als:

'Ofschoon ik een grondige hekel had aan zelfingenomenheid, ontveins ik mij niet, dat ik vaak zeer onder de indruk was als ik aan mijzelf dacht. Iemand als ik kwam niet alle dagen voor' en dan verderop: '..ik, een buitengewoon opmerkelijke jongeman van achttien, even opgewekt als getourmenteerd, met een volstrekt onafhankelijke geest en een universele belangstelling, uitzonderlijk begaafd, met een mateloze ambitie, gecombineerd met een tomeloze werklust, daarbij ongetwijfeld creatief, met een aangeboren mensenkennis en een verbluffend originele fantasie, ook zeer geestig en ad rem, bovendien vrijwel volmaakt gebouwd en altijd smaakvol gekleed, welgemanierd, goed van de tongriem gesneden en bij dat van een hartveroverende bescheidenheid...' !!!

Het verhaal vertelt over hoe hij, kort na de Tweede Wereldoorlog, werkt als pompbediende ergens in Italië en wordt opgepikt door een rijke Vlaamse dame, Mme Sasserath. Zij is de steenrijke weduwe van de uitvinder van de veiligheidsspeld!!! Door Mulisch omschreven als: *'Dat ene stuk staaldraad, dat in het midden een dolle slinger om zichzelf maakte, waardoor de uiteinden bij zichzelf vandaan wilden, weg, uit elkaar, maar daarin gehinderd werden door een sluw geconstrueerd kapje, dat aan het ene uiteinde vastzat en dat het andere uiteinde tegenhield, dat daardoor steviger aan zichzelf gevangen zat naar mate het heviger weg wilde van zichzelf, op die plek een weerstand ontmoette, die het zelf was....'* !!! Geweldig toch!

Enfin, de madame schenkt, uit dankbaarheid voor de genoten gastvrijheid, aan Italië een stoeltjeslift (in de vorm van een veiligheidsspeld) naar de krater van de Vesuvius. De eerste tocht daarmee, maakt zij in gezelschap van haar pupil. Het vreemde is dat terwijl zij de eerste passagiers van de lift zijn, er ook al mensen terugkeren van de top? Hoe kan dat en wat zijn het voor mensen, ze komen de 'ik' heel bekend voor.

Maar eigenlijk, gaat deze novelle over het ontstaan van Mulisch' schrijverschap. Tijdens het verblijf in de villa op Capri, denkt de 'ik' hier veel over na en schrijft ook allerlei verhalen: *'rare verhalen, bizarre fantasmata met geen enkel literair leven er in'* Hij vraagt zich af of het ooit gaat lukken: *'Wilde ik niet het onmogelijke?'* Tijdens de tocht naar het vasteland voor de opening van de lift ontstaat het besef dat hij het anders moet doen *'Terug, voorwaarts naar de eenvoud en tastbaarheid! Ik moest mijn ogen de kost geven, en mijn oren, al mijn zintuigen; en als ik de waarheid van de wereld was, althans mijn waarheid van de wereld, dan kwam de rest weliswaar niet vanzelf, maar dan waren toch de voorwaarden geschapen waaronder de rest kon verschijnen.*

Ook wordt het raadsel opgelost van de terugkerende mensen in de stoeltjeslift. Maar dat mogen jullie zelf

lezen in dit mooie, kleine boekje.

En o ja, dat vergat ik nog. In een van de laatste bladzijdes schrijft Mulisch: *'ik zou niet sterven eer ik ook het laatste woord had geschreven - misschien eens op het nippertje niet sterven, maar niet sterven'...*

Elisa says

Als eerste kennismaking met Mulisch - en bij uitbreiding zelfs met de Nederlandstalige literatuur - was "De Pupil" er destijds eentje die kon tellen. Niet voor niets is het één van de boeken geworden die in mijn hoofd zijn blijven kleven - of beter: vastgespeld zijn met een veiligheidsspeld - .

Zelden heb ik me zo verwant gevoeld met een auteur, zelden heb ik zoveel herkend in zijn verhaal.

Om te beginnen delen het hoofdpersonage (Mulisch zelf?) en ik al een zelfde passie: Italië. Met een Italiaans citaat als aanhef, kan er al niet veel meer mislopen... Dat net Rome de plaats is waar zijn schrijverstalent ontluikt, het spreekt haast voor zich: is Rome niet het centrum van de wereld, het summum, het "nec plus ultra"?

Maar ook de innerlijke drang tot schrijven, de mislukte pogingen daartoe, de wanhoop en de twijfels ("*wilde ik niet het onmogelijke?*"): wat zijn ze herkenbaar!

Zelfs de liefde-haat relatie met literatuur hebben we gemeen: "*De bestaande literatuur zei me niets, ik was een schrijver, geen literator*", waarbij we allebei desondanks beseffen: "*Lezen moest ik! Alles lezen!*".

En als de pupil "*niet normaal was in een wereld die niet normaal was*", dan hoop ik dat evenmin te zijn, zodat we dus allebei "*normaal (zijn), en de zogenaamd normalen (...)getikt*"

Doorheen het hele boek voel ik een jaloerse bewondering voor zijn prachtige vergelijkingen, zijn vliegende vaart, zijn heerlijke humor, zijn subtiële woordspelingen...

Er zijn er die Mulisch verwijten dat hij arrogant was, maar in volgende paragraaf herken ik vooral de ironische zelfspot van een man, wiens zelfvertrouwen in vraag gesteld wordt door een mateloze drang naar perfectie: "*ik, een buitengewoon opmerkelijke jongeman van achttien, even opgewekt als getourmenteerd, met een volstrekt onafhankelijke geest en een universele belangstelling, uitzonderlijk begaafd, met een mateloze ambitie, gecombineerd met een tomeloze werklust, daarbij ongetwijfeld creatief, met een aangeboren mensenkennis en een verbluffend originele fantasie, ook zeer geestig en ad rem, bovendien vrijwel volmaakt gebouwd en altijd smaakvol gekleed, welgemanierd, goed van de tongriem gesneden en bij dat alles van een hartveroverende bescheidenheid, ik beeldde natuurlijk nauwkeurig de ideale zoon uit.*"

Ik kan alleen maar dromen op een dag mijn eigen Mme. Sasserath tegen het lijf te lopen en hopen dat ik dan niet, zoals een veiligheidsspeld, "*een weerstand ontmoet, die ik zelf ben.*"

Janneke says

Een novelle waarvan ik eerst dacht: "Ik weet niet wat dit worden moet". Maar het blijkt een zeer goed leesbaar verhaal te zijn over een jongeman die in 1945 Nederland verlaat, omdat 'niemand hem begrijpt', maar vooral omdat hij het koud heeft na de laatste oorlogswinter. Hij gaat de zon opzoeken in Italië. Dat lukt hem en dankzij zijn goede babbelen neemt een zeer oude, zeer rijke dame hem onder haar hoede als een soort gezelschapsjongen, haar pupil. De jongeman is zeer ingenomen met zichzelf en wil schrijver worden. Hij leidt een leventje als een luis op een zeer hoofd in het huis van de dame op Capri. Het verhaal neemt een wending als de kabelbaan naar de Vesuvius in gebruik genomen zal worden.

Met veel plezier gelezen.

Rooserd says

https://nl.wikipedia.org/wiki/De_pupil

Het verhaal speelt zich af in Italië, aan het einde van de Tweede Wereldoorlog. Harry, die in het verhaal aan bod komt vanuit het ik-perspectief, is een 18-jarige Nederlandse jongen die naar Italië is gelift en werkt als pompbediende bij een tankstation. In de zomer komt er een luxe auto voorrijden met daarin een oude Belgische dame, Mme. Sasserath, die de weduwe van de steenrijk geworden uitvinder van de veiligheidsspeld blijkt te zijn. Als zij erachter komt dat Harry over schrijverstalenten beschikt, nodigt zij hem uit om mee te gaan naar haar villa op Capri, om daar zijn talent verder te ontplooien.

Enmaal op Capri wordt Harry overweldigd door de rijkdom in de villa van Mme. Sasserath. Als hij zich eenmaal tot schrijven weet aan te zetten, schrijft hij hele vellen vol, maar hij maakt niets af en wordt bang dat hij eigenlijk niet kan schrijven. Toch weet hij Mme. Sasserath een dienst te bewijzen. Zij lijdt namelijk aan slapeloosheid doordat ze niet kan dromen. Als Harry haar een eerder door haarzelf opgeschreven droom laat oplezen, valt ze direct in slaap.

Kort daarna opent Mme. Sasserath een stoeltjeslift in de vorm van een veiligheidsspeld op de Vesuvius. Zij en Harry stappen als eerste in. Tot zijn verbazing ziet Harry daarna tegenliggers, die al aan de afdaling zijn begonnen - terwijl hij zeker weet dat hij en Mme. Sasserath als eerste zijn ingestapt. Hij denkt de mensen te herkennen, maar weet niet waarvan. Na een tijdje merkt hij dat Mme. Sasserath niet meer naast hem zit. Eenmaal beneden beginnen de mensen hem voor moordenaar uit te maken, omdat zij denken dat hij Mme. Sasserath vermoord zou hebben. Hij weet de beschuldigingen te weerleggen maar keert de volgende dag terug naar Nederland.

<http://www.scholieren.com/boekverslag...>

De hoofdpersoon van het boek heet Harry en is 18 jaar.

Harry komt uit Nederland. Op het moment dat hij op jonge leeftijd naar Italië gaat om te werken is het in Nederland oorlog.

Harry is illegaal vanuit Nederland via België en Frankrijk gelift.

Harry leert zichzelf Italiaans en gaat in Italië werken als pompbediende bij een pompstation.

Het is een hete zomerdag in augustus als hij Mme. Sasserath ontmoet. Zij en haar chauffeur kwamen aangereden in een Rolls Roys bij het pompstation.

Mme. Sasserath was geheel in het wit gekleed, het enige sieraad dat zij droeg was een met briljanten bezette veiligheidsspeld.

In het begin praat Harry Italiaans met haar, maar als hij merkt dat Mme. Sasserath Belgisch met haar chauffeur praat, gaat hij in het Nederlands over. Harry houdt een nogal filosofische redevoering over zijn vak als pompbediende. Hij begint een conversatie met Mme. Sasserath. Als Harry uiteindelijk bekend ook een beetje te kunnen schrijven nodigt Mme. Sasserath hem uit met haar mee te gaan naar haar villa op het eiland Capri.

Mme. Sasserath is vreselijk rijk, zij is zo rijk geworden door de uitvinding van haar man de veiligheidsspeld. Hij mag bij haar in het huis wonen om zich volledig te kunnen concentreren op zijn schrijverschap. Hij wil graag schrijver worden, maar hij kan geen inspiratie opdoen.

Het gaat niet zo goed met Harry als schrijver. Hij ploetert vele vellen vol, maar niets komt af. Hij denkt dat hij het gewoon niet kan.

Hij gaat wanhopen of hij ooit iets zal kunnen schrijven dat net zo groots is als de Vesuvius.

Op een gegeven moment bewijst hij Mme. Sasserath een grote dienst. Mme. Sasserath kan niet meer slapen, zij lijdt aan slapeloosheid omdat zij niet meer dromen kan.

Hij vraagt aan haar of zij ooit een droom heeft opgeschreven. Mme. Sasserath bekennt aan Harry dat zij ooit 1 keer een droom heeft opgeschreven en heeft bewaard. Op het moment dat zij de geschreven droom leest valt zij in slaap.

Mme. Sasserath bekennt Harry dat de oude droom in een nieuwe droom was overgegaan. Hierop beloofde zij Harry te belonen. Zij zegt niet wat voor beloning dat is.

Een week daarna opent Mme. Sasserath een stoeltjeslift in de vorm van een veiligheidsspeld op de vulkaan De Vesuvius. Zij biedt deze kabelbaan aan als geschenk aan Italië.

Mme. Sasserath en Harry gaan als eersten met de kabelbaan omhoog. Tijdens het stijgen legt ze haar hoofd op de schouder van Harry en vertelt dat ze blij is dat ze deze kabelbaan als monument voor haar overleden man Alphons heeft kunnen voltooien.

Harry ziet plotseling uit de mist een aantal stoeltjesliften met elk 2 personen erin terugkomen. Dat is heel vreemd, want hij weet zeker dat alleen hij en Mme. Sasserath waren ingestapt.

Wanneer de tegemoetkomende stoeltjes hem passeren ziet hij tot zijn verbazing dat hij de personen ergens van herkent. Ze komen hem bekend voor, maar hij weet niet waar hij hen ooit is tegengekomen. Hij weet wie het zijn, maar eigenlijk toch ook weer niet.

Na een poos wanneer de personen weer voorbij zijn bemerkt hij ineens dat Mme. Sasserath er niet meer is, de plaats naast hem in het stoeltje is leeg.

Als hij weer beneden komt schelden de mensen hem uit voor moordenaar, ze vinden dat hij alleen maar op geld uit is. Dan houdt hij een toespraak, waarin hij alles uitlegt. Hij legt uit dat ze hem niet kunnen arresteren, omdat er geen lijk is en als hij het gedaan zou hebben hij allang was gevlucht. Uiteindelijk vindt men dat hij niet schuldig is.

Hij besluit terug te gaan naar Holland. Zijn laatste nacht brengt hij door met professor Felice.

Later, veel later overdenkt hij wat hij tijdens de stoeltjesrit heeft meegemaakt.

Hij beseft dat al die personen die hij kende en toch ook weer niet kende de personen in zijn boeken moesten voorstellen.

Al met al een happy-end.

Maria says

Hoofdpersoon

Ik denk dat de hoofdpersoon de jonge Mulisch is. Vandaar zijn grenzeloze arrogantie, die ik hilarisch vond.

Begin/einde

Het begin van De pupil was al een klapper. Mulisch was een pompbediende die een filosofische rede hield over de pomp bedienen tegen Mme. Sasserath, Fantastisch!

Het einde, dat hij allemaal mensen uit karretjes naar beneden ziet gaan, is geniaal. Zij blijken de personages in zijn werken te zijn. Dat was de beloning van Mme. Sasserath. Dat vond ik heel slim gevonden. Het stukje Oedipous aan het einde, waarbij de hoofdpersoon opeens alles wilde gaan lezen, maakte me erg blij. Ik heb immers ook iets met mythen.

Algemene opmerkingen

Als Mulisch niet afdwaalt in filosofische hersenspinsels (dat doet hij soms) en bij het verhaal blijft, leest hij als een zacht briesje. Zijn woorden en vergelijkingen vind ik zo goed. Bijvoorbeeld: ik knalde eruit als een kurk van een champagne. Mme. Sasserath, liet een kabelbaan bouwen omdat die de vorm heeft van een veiligheidsspeld. Dat vind ik weer zo slim gevonden van Mulisch.

Kortom, De pupil vond ik top.

Lodewijk Nollet says

"Alsof ik van dit moment af niets meer mocht vergeten, sperde ik mijn ogen en mijn oren en mijn neus open, opdat niets mij meer zou ontgaan. De zeelucht, de boeg die de golven spleet, Sorrento hoog op de rotsen, Mme. Sasserath beneden in de kajuit, ikzelf op dat witte motorjacht, naar al die kapen en baaien kijkend, naar het vliegtuigmoederschap dat in de verte voor anker lag, de grijze torpedootjagers met hun zwarte letters en cijfers, - en dan naar de kleine haven van Torre Annunziata, waar wij op af stevenden."

"In die wijidheid, omgeven door de wind, onder mijn voeten het stampen van de turbines, boven mijn hoofd de ronddwalende blik van Fausto, was het of de wereld in waarheid veranderde, - niet in de waarheid van de wetenschap, die zij vertegenwoordigde, maar in een waarheid die in mijzelf woonde, die ik belichaamde; het leek of de wereld de oplossing was van een probleem dat ik zelf was, of andersom, of allebei tegelijk... kortom, het was geen denken meer wat ik deed, ik was in vervoering: gedurende een minuut, twee minuten, was ik in vervoering."

Jean says

A quote from this book will do: "Ofschoon ik een grondige hekel had aan zelfingenomenheid, ontveins ik mij niet, dat ik vaak zeer onder de indruk was als ik aan mijzelf dacht. Iemand als ik kwam niet alle dagen voor, om het zacht uit te drukken. Als ik aan andere mensen dacht, moest ik wel eens lachen."

Andor Mostert says

Very short, but very nice.

Lizz says

A good book in very nice Dutch, but its plot was a little lacking. Glossed right over the most interesting part of the story, though maybe that was intentional...I dunno. I'll read more Harry Mulisch, but I won't classify this book as a MUST-READ or anything.

Liselot says

'De geboorte van het besef, dat ik alles wat ik in mijn leven zou schrijven weliswaar nog moest schrijven, maar dat het tegelijk al aanwezig was op een of andere manier' De pupil is een interessant mooi

samenhangend werk, waar Mullisch er weer op los filosofeert.

Laura (bbliophile) says

I've never enjoyed Mulisch his work. I don't like his writing style, the story confuses me and the characters just don't feel real.

Liorah Hoek says

Weer een poging om iets te lezen van de grote drie. Op een scene na niet mijn kopje thee. Die scene begrijp ik echter nog steeds niet. Zal wel aan mij liggen...

Turan says

Amusing story.
